

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **M. U.**, zastoupen JUDr. Vladanou Zemanovou, advokátkou se sídlem Svobodova 137/7, Praha, proti žalované: **generální ředitelka Generálního finančního ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2023, č. j. 15 Ad 5/2020-78,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 21. 2. 2020, č. j. 11108/20/7400-11196-050983 (dále též „rozhodnutí žalované č. 1“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ředitele Specializovaného finančního úřadu (dále též „služební orgán“) ze dne 4. 12. 2019, č. j. 98142/19/7400-20190-051158. Tímto rozhodnutím byl žalobce podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, dnem 31. 12. 2019 odvolán ze služebního místa představeného (vedoucí oddělení kontroly daně z hazardu II), neboť v důsledku změny systemizace došlo ke zrušení tohoto služebního místa ke dni 31. 12. 2019 (dále též „rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného“).

[2] Dále žalovaná rozhodnutím č. j. 11107/20/7400-11196-050983 (dále též „rozhodnutí žalované č. 2“) z téhož dne zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí služebního orgánu ze dne 11. 12. 2019, č. j. 96455/19/7400-20190-051158. Tímto rozhodnutím byl žalobce podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě s účinností ode dne 1. 1. 2020 převeden na služební místo rada/odborný rada v sekci výkonu daní II, odboru kontroly daně z hazardu, oddělení kontroly daně z hazardu I, na stejném služebním místě, a to na dobu

neurčitou s nástupem do služby dne 2. 1. 2020. Současně byl zařazen do 12. platové třídy, 11. platového stupně s měsíčním platem v celkové výši 48 510 Kč, který sestává z platového tarifu ve výši 35 710 Kč, osobního příplatku ve výši 9 000 Kč a zvláštního příplatku ve výši 3 800 Kč (dále též „rozhodnutí o převedení na jiné služební místo“).

II.

[3] Obě rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. K namítané nepřezkoumatelnosti uvedl, že rozhodnutí ve věci odvolání ze služebního místa představeného jsou určitá, srozumitelná a dostatečně odůvodněná. Neshledal ani porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Žalovaná podle něj nedoplňovala absentující důvody rozhodnutí služebního orgánu. Ten totiž řádně uvedl důvody svého rozhodnutí (návrh systemizace pro rok 2020, změna služebního předpisu č. 1/2018 generálního ředitele Generálního finančního ředitelství).

[4] Nepřisvědčil ani námitce, v níž žalobce služebnímu orgánu vytýkal, že postupoval podle nesprávného metodického pokynu, resp. v rozporu s Metodickým pokynem náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru (dále též „metodický pokyn č. 2/2019“). Městský soud poukázal na to, že žalobce nespecifikoval, jak bylo tvrzeným pochybením správního orgánu zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv. K tomu připomněl, že metodický pokyn není právním předpisem, nýbrž vnitřním předpisem, který určuje, jak mají postupovat příslušné správní orgány za účelem sjednocení správní praxe. Z povahy věci tak nemůže upravovat práva a povinnosti soukromých osob. Správní orgán by však jednal v rozporu se zásadami zákazu libovůle a rovného zacházení, pokud by se v jednotlivých případech od metodického pokynu odchýlil. Z metodického pokynu č. 2/2019 vyplývá, že součástí správního spisu by měly být podklady, na jejichž základě služební orgán dospěl k závěru o nutnosti odvolat žalobce ze služebního místa představeného. Ve světle tohoto pokynu tak byl správní spis neúplný. Tyto nedostatky však nezpůsobují nepřezkoumatelnost či nezákonnost vydaného rozhodnutí již jen proto, že příslušná metodická pravidla mají doporučující, nikoliv autoritativní povahu. Městský soud si zároveň od žalované vyžádal dodatek č. 7 ze dne 19. 11. 2019 ke služebnímu předpisu č. 1/2018 generálního ředitele včetně příloh, a touto listinou provedl důkaz. Bylo tak postaveno najisto, že služební místo žalobce bylo zrušeno z důvodu provedené systemizace a rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného a na něj navazující rozhodnutí žalované č. 1 byla vydána v souladu se zákonem. K námitce použití nesprávného metodického pokynu městský soud uvedl, že žalovaná citovala ve svých rozhodnutích platný a účinný metodický pokyn. K dílčímu pochybení došlo pouze v předkládací zprávě k odvolání, v níž služební orgán citoval již neplatný Metodický pokyn náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru (dále též „metodický pokyn č. 1/2016“). Činil tak ovšem v reakci na odvolání, v němž sám žalobce namítal porušení právě tohoto metodického pokynu. Navíc předkládací zpráva není podkladem pro rozhodnutí a její obsah nemůže mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

[5] Městský soud dále konstatoval, že k převedení státního zaměstnance na jiné služební místo v důsledku zrušení služebního místa z důvodu změny systemizace zákon nevyžaduje

souhlas tohoto zaměstnance. Takový souhlas není upraven ani v metodickém pokynu č. 2/2019. Oba metodické pokyny sice doporučují projednat se státním zaměstnancem, kam bude převeden, avšak nejedná se o povinnost služebního orgánu. Neprojednání převedení zaměstnance tak nezpůsobuje bez dalšího nezákonnost rozhodnutí o převedení na jiné služební místo. Bylo by proto nadbytečné zabývat se záznamem o seznámení se změnami v systemizaci útvaru ze dne 5. 9. 2019. Na základě toliko obecného nesouhlasu žalobce nelze dovodit ani to, že by služební orgán porušil § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád"), pokud s ním dopředu neprojednal jeho pracovní situaci v důsledku plánované systemizace.

[6] Městský soud rovněž neshledal důvodnými námitky, v nichž žalobce brojil proti postupu služebního orgánu při výběru vhodného místa. Uvedl, že žalobce nesporuje vhodnost služebního místa, na něž byl převeden, ale namítá existenci jiného vhodného místa. Služební orgán však není povinen najít pro žalobce nejvhodnější služební místo ze všech volných služebních míst. Postačuje, pokud najde po posouzení všech relevantních kritérií služební místo, které se jeví jako vhodné. Oporu v zákoně či metodickém pokynu č. 2/2019 pak nemá ani to, aby si zaměstnanec určoval, které služební místo se mu zdá vhodné a které vhodnější. Takový postup by byl také v rozporu se zásadou hospodárnosti. V dané věci přitom služební orgán náležitě objasnil, proč považuje vybrané služební místo pro žalobce za vhodné, a jeho úvahy nelze hodnotit jako svévolné. K tomu městský soud poznamenal, že žalobce je stále zařazen na služebním místě, na které byl převeden.

[7] Závěrem městský soud konstatoval, že s meritem věci nesouvisejí námitky týkající se výběrového řízení na služební místo odborný rada/vedoucí oddělení správy daňových pohledávek v oboru služby 2, ani námitky týkající se služebního hodnocení žalobce. Nad rámec věci dodal, že při dodržení zásad transparentnosti, rovného zacházení a zákazu libovůle je jen a pouze na úvaze služebního orgánu, zda výběrové řízení dovede do zdárného konce, či je zruší. Co se týče absence překážky pro převedení žalobce na místo vedoucího oddělení, tedy na pozici ve 13. platové třídě, městský soud poukázal na to, že žalobce byl dosud zařazen na služební místo s 12. platovou třídou, a je irelevantní, že historicky byl zařazen na místě s 13. platovou třídou. Navíc, i pokud by došlo k poklesu finančního hodnocení žalobce na novém služebním místě, neznamená to, že se jedná o služební místo nevhodné.

III.

[8] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel") kasační stížnost z důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s."). Namítá, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda neprojednání jeho převedení bylo spojeno s porušením zásady vstřícnosti a součinnosti. Stěžovatel v žalobě řádně uvedl, v čem konkrétně byla v jeho případě tato zásada porušena. Její porušení spatřoval v nepravdivém tvrzení žalované v rozhodnutí o odvolání, že služební orgán v souladu s uvedenou zásadou využil možnosti předchozího projednání daného opatření se stěžovatelem. Uvedené tvrzení je v rozporu s předkládací zprávou, ve které služební orgán připouští, že k žádnému projednání nedošlo. Stěžovateli je známo, že z právní úpravy ani metodiky neplyne povinnost projednat se zaměstnancem předem jeho převedení. On však poukazoval na rozpor tvrzení v napadeném rozhodnutí s obsahem správního spisu.

Tímto nepravdivým a nepodloženým tvrzením žalovaná porušila uvedenou zásadu. Neobstojí tak závěr městského soudu, že neshledal žádné další nedostatky v souvislosti s neprojednáním převedení. Neprojednání spolu se zjevnou nepravdou v odůvodnění rozhodnutí žalované způsobuje jeho vnitřní rozpornost, a je tak spojeno s dalšími nedostatky, na jejichž základě měla být konstatována jeho nezákonnost.

[9] Stěžovatel dále namítá, že městský soud provedl nesprávné právní hodnocení závaznosti postupu předvídaného metodickým pokynem č. 2/2019 a vyhodnocení následků nedodržení tohoto postupu. Předkládací zpráva prokazuje, že služební orgán postupoval podle již neplatného metodického pokynu č. 1/2016, a proto rozhodnutí vůbec neodůvodňoval a nepřipojil do spisu žádné podklady. Starý metodický pokyn toto nevyžadoval. Chybějící důvody a podklady však způsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí, což je důvod, pro který metodický pokyn č. 2/2019 požaduje, aby podklady byly součástí spisu. Odchylka od metodického pokynu je přitom v rozporu se zásadami zákazu libovůle a rovného zacházení.

[10] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že v projednávané věci nenastala stěžovatelem tvrzená vnitřní rozpornost, dovozovaná z absence projednání ve vazbě na obsah jiných písemností. Dílčí nedostatky, které žalované vytkl již městský soud, pak nedosahovaly takové intenzity, aby způsobovaly nepřezkoumatelnost nebo nezákonnost vydaného rozhodnutí. Městský soud správně dospěl k závěru, že v řízení před služebním orgánem nedošlo k takovému porušení zásady vstřícnosti a součinnosti ve smyslu § 4 odst. 1 správního řádu, které by vyžadovalo zrušení rozhodnutí správních orgánů. Dle žalované dále nelze považovat za vnitřně rozporná konstatování městského soudu, že metodický pokyn má pouze doporučující povahu, a zároveň že postup v rozporu s metodickým pokynem zakládá porušení zásad zákazu libovůle a rovného zacházení. Městský soud totiž vysvětlil, že v projednávaném případě nelze s ohledem na doporučující povahu pokynu klasifikovat absenci podkladů ve správním spise jako postup v rozporu se zásadami zákazu libovůle a rovného zacházení. K tomu žalovaná dodala, že stěžovatel byl s příslušným chybějícím podkladem prokazatelně seznámen. Žalovaná pak souhlasila s městským soudem i v tom, jak hodnotil otázku použití nesprávného (již neúčinného) metodického pokynu č. 1/2016. Z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Stěžovatel městskému soudu v tomto ohledu vytýká, že se

nevypořádal s tvrzenou vadou řízení před správními orgány. Tato měla spočívat v rozporu mezi obsahem rozhodnutí žalované a správního spisu. Konkrétně žalovaná v odvolání uvedla, že služební orgán v souladu se zásadou vstřícnosti a součinnosti využil možnosti předchozího projednání převedení stěžovatele na jiné služební místo, ačkoliv je toto tvrzení podle stěžovatele v rozporu s předkládací zprávou služebního orgánu. Stěžovatel dovozuje dopad uvedené vady na zákonnost rozhodnutí žalované. Uváděla-li totiž žalovaná v napadených rozhodnutích nepravdivá a nepodložená tvrzení, porušila uvedenou zásadu, a toto její pochybení měl městský soud zohlednit při posouzení otázky, zda neprojednání převedení stěžovatele na jiné služební místo způsobilo nezákonnost rozhodnutí o převedení na jiné služební místo.

[15] Kasační soud uvádí, že napadený rozsudek městského soudu je přezkoumatelný a náležitě odůvodněný, přičemž závěry v něm obsažené se nikterak nevymykají z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu. Městský soud se na podkladě zjištěného skutkového stavu řádně zabýval všemi žalobními body (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Z odůvodnění napadeného rozsudku pak rovněž zřetelně vyplývá, proč se městský soud podrobně nezabýval přednesenou námitkou stěžovatele. Městský soud totiž v bodech 95-99 odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k závěru, že předchozí neprojednání převedení se státním zaměstnancem bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí o převedení na jiné služební místo, a že neshledal další **relevantní** nedostatky, na jejichž základě by bylo možné konstatovat nezákonnost tohoto rozhodnutí. Z toho městský soud dovodil, že je nadbytečné zabývat se obsahovou stránkou či věrohodností záznamu o seznámení se změnami v systemizaci útvaru ze dne 5. 9. 2019, neboť služební orgán neměl povinnost dopředu se stěžovatelem projednat jeho převedení. Jinými slovy, městský soud nepovažoval pro vypořádání námitky stěžovatele týkající se chybějícího projednání jeho převedení vůbec za podstatné, zda, případně v jakém rozsahu byl stěžovatel předem seznámen se zrušením jeho služebního místa a s odvoláním z místa představeného. Opřel se přitom o skutečnost (kterou stěžovatel nezpochybňuje), že taková povinnost neplyne ani z právní úpravy ani z metodických pokynů. Proto pak městský soud blíže nezkoumal tvrzení stěžovatele, že tato okolnost (projednání předem) není pravdivě zachycena v dokumentech založených ve spise. Nezabýval-li se městský soud vůbec obsahem záznamů o jednání se stěžovatelem, které jsou založeny ve správním spise, bylo pro něj z logiky věci o to méně podstatné, zda výrok žalované v rozhodnutí o odvolání o tom, že k projednání došlo, odpovídá obsahu správního spisu. Na skutečnost, kterou městský soud označil za rozhodnou (absence povinnosti projednání), totiž nemělo sporované tvrzení žalované vliv. Městský soud tedy logicky, srozumitelně a se zřetelem ke všem žalobním výtkám vysvětlil, proč nepovažoval za podstatné zabývat se tím, zda služební orgán se stěžovatelem dopředu projednal jeho převedení na jiné služební místo. Implicitně vypořádal i tvrzení stěžovatele týkající se rozporu mezi obsahem rozhodnutí žalované a správního spisu, a jeho rozsudek tak není nepřezkoumatelný.

[16] Nejvyšší správní soud přitom neshledává na popsaném hodnocení městského soudu nic závadného. Sám stěžovatel ostatně nijak nesporuje rozhodný argument napadeného

rozsudku, že neprojednání převedení na jiné služební místo předem zásadně nezpůsobuje nezákonnost příslušného rozhodnutí. Toliko poněkud obtížně srozumitelnou konstrukcí dovozuje, že by nezákonnost mělo založit to, že k neprojednání přistoupila další skutečnost, a sice porušení zásady vstřícnosti a součinnosti spočívající v rozporu mezi předkládací zprávou služebního orgánu a rozhodnutím o odvolání č. 2, v němž žalovaná uvedla, že k projednání došlo.

[17] Uvedenou konstrukci však považuje Nejvyšší správní soud za nelogickou. Pokud sám stěžovatel připouští, že ze zákona ani metodických pokynů neplyne povinnost, aby služební orgán se státním zaměstnancem projednal předem jeho převedení na jiné služební místo, pak nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí to, že nebylo postaveno na jisto, zda v konkrétním případě k tomuto postupu došlo či nikoliv. Je tomu tak proto, že by případné chybějící projednání nepředstavovalo vůbec vadu řízení s ohledem na absenci příslušné povinnosti. I kdyby tedy bylo pravdivé tvrzení stěžovatele, že s ním služební orgán předem neprojednal převedení na jiné služební místo, bylo by za této situace přepjatým formalismem rušit rozhodnutí žalované jen proto, že ve svém rozhodnutí uvedla opak. Stěžovateli nelze přisvědčit ani v úvaze, že označil další nedostatek, který přistoupil k chybějícímu projednání, a sice porušení zásady vstřícnosti a součinnosti. Porušení této zásady nemůže z podstaty věci spočívat v popisném tvrzení ze strany žalované, ať už odpovídá obsahu spisu či nikoliv. Porušení dané zásady by muselo spočívat v opomenutí faktického konání ze strany správních orgánů, tj. v porušení povinnosti jednat předepsaným způsobem (zdvořile, vstřícně atd.), nikoliv v tom, jak o určitém jednání referovaly v rozhodnutí. Hovořil-li pak městský soud o tom, že neprojednání převedení (tedy případná absence takového jednání ze strany služebního orgánu) nezpůsobuje *bez dalšího* nezákonnost rozhodnutí, vyjádřil tím, že by musel být postup správních orgánů zatížen jinými vadami s vlivem na zákonnost rozhodnutí, které se netýkají samotného neprojednání převedení. Muselo by se jednat o takové vady, na jejichž základě by bylo možno usuzovat na to, že výsledné rozhodnutí nemusí být po věcné stránce správné. Žádné takové vady však stěžovatel v žalobě netvrdil.

[18] Nad rámec uvedeného pak Nejvyšší správní soud uvádí, že obsah spisu nenasvědčuje kategorickému tvrzení stěžovatele o rozporu mezi rozhodnutím žalované a obsahem správního spisu v otázce projednání převedení předem. Stěžovatel v této souvislosti opakovaně poukazuje na předkládací zprávu služebního orgánu k odvolání proti rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného ze dne 23. 1. 2020, konkrétně na pasáž, v níž je uvedeno: „*Odvolatel má pravdu v tom, že mu při jednáních s Z. F. a J. K. nebylo nabídnuto konkrétní jiné vhodné služební místo. To bylo zapříčiněno tím, že v Odboru kontroly daně z hazardu, ani v celé Sekci nefiskálních agend nebylo ke dni jednání k dispozici volné žádné jiné vhodné místo. Toto vhodné místo bylo vytvořeno až v rámci změny systemizace k 1. 1. 2020, a to služební systemizované místo 400690.*“ Dle Nejvyššího správního soudu však toto vyjádření spíše nepodporuje závěr o tvrzeném rozporu. S ohledem na konkrétní okolnosti věci totiž součástí projednání převedení nemusí být nezbytně představení jiného vhodného služebního místa (například proto, že takové místo aktuálně neexistuje). Nelze tak bez dalšího konstatovat rozpor rozhodnutí žalované č. 2 se spisovým materiálem.

[19] V další části kasační stížnosti stěžovatel městskému soudu vytýká, že nesprávně posoudil otázku závaznosti postupu předvídaného metodickým pokynem č. 2/2019 a následky nedodržení tohoto postupu. Podle stěžovatele správní orgány porušily metodický

pokyn č. 2/2019 především tím, že služební orgán ke svým rozhodnutím nepřipojil předepsané podklady a svá rozhodnutí neodůvodnil předepsaným způsobem. Odchýlení se od metodického pokynu přitom zakládá porušení zásad zákazu libovůle a rovného zacházení.

[20] Nejvyšší správní soud však musí předeslat, že správní spis opět nenasvědčuje kategorickému tvrzení stěžovatele, že služební orgán postupoval dle neúčinného metodického pokynu č. 1/2016, a nikoliv dle účinného metodického pokynu č. 2/2019. Stěžovatel uvedenou skutečnost dovozuje jednak z výše citované předkládací zprávy k odvolání, v níž je uvedeno *„Postup služebního orgánu nebyl v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o státní službě, ani s Metodickým pokynem náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru (dále jen ‚metodický pokyn č. 1/2016'). Ani jeden z výše uvedených předpisů nestanoví povinnost, že odvolání představeného s ním musí být předem projednáno. Určují pouze, že v případě naplnění zákonných důvodů pro odvolání z místa představeného, kterým zrušení služebního místa představeného změnou systemizace nepochybně je (viz ustanovení § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě a ustanovení Hlavy VII, Článku 33, odst. 6 metodického pokynu č. 1/2016), je služební orgán povinen představeného odvolat a činí tak vydáním rozhodnutí, v kterém uvede důvody odvolání ze služebního místa představeného.*“ Služební orgán však tímto vyjádřením reagoval pouze na odvolací námitku samotného stěžovatele, v níž mu vytýkal, že došlo k porušení právě metodického pokynu č. 1/2016. Z hlediska soudního přezkumu je pak zásadní, že žalovaná v napadených rozhodnutích opakovaně citovala platný a účinný metodický pokyn č. 2/2019.

[21] Dále stěžovatel dovozuje, že služební orgán postupoval podle neúčinného metodického pokynu č. 1/2016 z toho, že ve správním spise nejsou založeny podklady, o nichž se zmiňuje právě až metodický pokyn č. 2/2019. Nejvyšší správní soud upřesňuje, že se jedná především o dodatek č. 7 ze dne 19. 11. 2019 ke služebnímu předpisu č. 1/2018 generálního ředitele, v jehož přílohách jsou mimo jiné uvedena zrušená systemizovaná služební a pracovní místa v orgánech Finanční správy České republiky k 31. 12. 2019 a změny v organizační struktuře orgánů Finanční správy České republiky k 1. 1. 2020.

[22] Z toho, že uvedený podklad ve správním spise založen není, však nelze automaticky usuzovat na to, že služební orgán nepostupoval v souladu s účinným metodickým pokynem. Z článku 36 metodického pokynu č. 2/2019 vyplývá pouze to, že by příslušný „systemizační“ materiál, případně jeho relevantní části, měly být součástí správního spisu. Na příslušný služební předpis, na jehož základě je služební místo zrušeno, je pak třeba dle metodického pokynu odkázat v rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného, a měl by být součástí spisu. Pokud pak dojde ke zrušení služebního místa představeného na základě změny organizační struktury, pak i podklady obsahující důvody, na jejichž základě došlo ke změně organizační struktury, by měly být součástí správního spisu.

[23] V projednávaném případě odkazoval služební orgán v odůvodnění rozhodnutí o odvolání stěžovatele ze služebního místa představeného na návrh systemizace služebních a pracovních míst pro rok 2020, na změnu služebního předpisu č. 1/2018 generálního ředitele, kterým se stanoví organizační struktura a požadavky na služebních a pracovních místech v orgánech Finanční správy České republiky, v níž má být konkrétně vymezeno, že se v důsledku změny systemizace ke dni 31. 12. 2019 ruší služební místo představeného, na

něž byl stěžovatel jmenován a také na příslušná ustanovení zákona o státní službě, podle nichž služební orgán postupoval. Služební orgán tak v předmětném rozhodnutí jednoznačně uvedl důvody, respektive podklady, o něž své rozhodnutí opřel. Již městský soud správním orgánům správně vytkl, že rozhodné podklady nebyly součástí spisu, ačkoliv je určitě preferováno, aby je spisový materiál obsahoval. Nejvyšší správní soud se s ním však ztotožňuje v tom, že toto pochybení nutně neznamená, že služební orgán postupoval v rozporu s metodickým pokynem č. 2/2019. Z dikce příslušného článku je totiž jasně seznatelné, že metodickým pokynem je pouze doporučováno, aby výše uvedené podklady byly součástí spisového materiálu. Nejedná se o autoritativně stanovenou povinnost. Pokud tedy příslušné podklady ve správním spise chyběly, nelze z toho konstatovat, že by správní orgány postupovaly dle již neúčinného metodického pokynu č. 1/2016, či v rozporu s metodickým pokynem č. 2/2019. Ostatně, jak již bylo uvedeno výše, žalovaná výslovně odkazovala na účinný metodický pokyn.

[24] Stěžovatel pak ani nespecifikuje, jakým způsobem zasáhla skutečnost, že ve spise nebyly založeny zmiňované podklady, do jeho veřejných subjektivních práv. Městský soud provedl při jednání důkaz dodatkem č. 7 ze dne 19. 11. 2019 ke služebnímu předpisu č. 1/2018 generálního ředitele a jeho přílohami, přičemž na základě jeho obsahu postavil najisto, že skutečně došlo z důvodů provedené systemizace ke zrušení služebního místa stěžovatele. Tento závěr ostatně stěžovatel ani nerozporuje. Pouze namítá, že správní spis dle něj nebyl úplný. Vymezuje se tedy obdobně jako v případě první námitky proti určitým formálním pochybením služebního orgánu, aniž by konkretizoval, jak by tato vůbec mohla mít vliv na zákonnost, respektive věcnou správnost napadených správních rozhodnutí. Nutno dodat, že porušení zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení může představovat pouze odchýlení se od takové správní praxe (zde metodického pokynu), která je právně závazná. Jak již ovšem podrobně vysvětlil městský soud, v posuzovaném případě měla dotčená pravidla metodického pokynu toliko doporučující charakter. Nedosahovala tedy té míry závaznosti, kterou mají mít pravidla právně závazné správní praxe.

[25] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu